

Formes de l'ombra. Poesia 1966 - 2002

La catedral

Hi pugues un captard, quan la ciutat
queda lluny amb les boires i els sorolls
opacs de les botzines.

La tens al teu davant. Sense mirar-la,
t'endinses, innocent, en la penombra.

¿Quin murmuri de vides pot sentir-se,
de sofriments, de crims, de sang encesa,
presos a les escretlles de la pedra?
Tu, ciutadà, qui hi pugues per distreure't,
la catedral et pren i un malefici
es posa, imperceptible, en els teus ossos.

Segles s'obren als ulls: les vestidures
de canonges antics endormiscats
s'alcen de velles caixes. Processons
de comtes i comtesses que abandonen
els pàl·lids albastres sepulcrales.
Fugues inacabables es desprenen
dels tubs de l'orgue i dels tímids somriures.

No t'amaguis, per tu, la catedral
es fa viva, es desperta; tots els somnis
com un núvol d'encens agafen forma
i batega la flama dels desigs
més remots, ancestrals, que t'han fet néixer.

La ciutat és aquí, tota la vida
fa corredisses entre les columnes
i la pols dels altars que es descomponen.
Tantes velles doctrines, els terrors,
foscos, subtils, d'aquella fe de joves,
les paraules que, buides, ressonaven,
l'ull vigilant, cruel, de tants capvespres,
un exèrcit de corcs els va fent miques.
I a tu també. ¿No ho veus? Mira, s'apaguen
lentament els vitralls, la nit s'acosta
i un tremolor us commou. La catedral
i tu, com una sola carn, temeu
que s'estronqui l'encant que us vivifica.

Abandona, abandona aquest recés,
lluita amb els punys perquè els homes perdurin,
i amb els homes els crims i els sofriments.
Davalla a la ciutat, ven, comercia,
fes-te ric i fes fills; si pots, conspira.
Segueix tranquil els anys que t'han donat,
que res no detindrà el curs de la vida.

Tu, catedral, rosa solemne, puja
amb els teus al destí més gloriós
a què et condemnin àngels i dimonis:
obre't i escampa el perfum de la pedra.
Vull veure el cel com traspassa els teus nervis
i com voleien per sobre el retaule
els corbs que esperen la carn dels sepulcres.